

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. **Nr. 21.**

Sjette Sessions anden Samling.

14de Møde.

Lørdagen den 23de Januar.

(Fortf.)

Grundtvig (fortf.): Imidlertid er det jo en nærmere Bestemmelse af Indskrænkningen, og, skjøndt der kan siges en heel Deel imod den, kan og maa det dog være et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om de rette Grændser her ere dragne eller ikke. Derpaa skal jeg da heller ikke nu indlade mig, men kun tilføie, at der i Slutnings-Paragraphen er opregnet en heel Deel §§ i Grundloven, der ikke blot skulle, som falder af sig selv, være indskrænkede til den Betydning, de kunne have for Kongerigets særlige Anliggender, men som skulle aldeles bortføres eller udelades, hvorved det da skeer, at saadanne §§ udelades, som den om Indfødsrets Meddelelse ved Lov, før der kan vindes Afgang til Embedsstillning og politiske Rettigheder, og den om Kongens Ed paa Grundloven, hvorved den hele Sikkerhed for, at den skal være fast og urokkelig, omtrent opgives. — Især maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at hvad der for mig gjør denne Beslutning, som her er tagen, naar den skal tages heel og holden, aldeles uantagelig, det er de saa, men uheldsvangre Ord, som ere hængte ved den anden S. Efterat det nu nemlig synes afgjort som Noget, der maa tænkes som den alleruadskilligste Deel af Grundloven, hvad der skal være de særlige Anliggender for Kongeriget, hvortil Grundloven herefter skal være indskrænket, da komme de Ord: Disse Bestemmelser — Bestemmelserne i denne Paragraph — kunne forandres ved Lov. See, dette vil jo sige, at det ikke er en Paragraph i en Grundlov, men kun en Paragraph i en simpel Lov, om hvad der indtil videre

skal ansees for at være Kongerigets særlige Anliggender. Det er en simpel Lov, der ligesom andre simple Love kan blive forandret imorgen eller hvilken som helst Dag, saasnart Regjeringen og Rigsforsamlingen derom kunne blive enige. Det er dette, som for mine Dine er aldeles uantageligt. Man har sagt om mine Indvendinger imod dette Grundlovsforslag, ligesom om mine Indvendinger imod en vis motiveret Dagsorden, at, hvor stærke de end maatte være, saa vare de dog slet ikke at regne, fordi jeg i den Henseende stod paa et ganske andet Stade og saa med ganske andre Dine end det danske Folkething i det Hele. Det har man sagt, men jeg troer det dog ikke, og jeg maa ikke troe det, førend jeg nødes dertil; thi jeg er mig bevidst, at jeg staaer paa Grundlovens Grund, og jeg er mig bevidst, at jeg seer med danske Dine. Det er mig klart, at der ikke har været noget Folkething, som er blevet saa udtrykkeligt valgt til at værne om Danmarks Riges Grundlov og om Rigsdagens og Folkets Rettigheder som netop dette; og skulde jeg da alligevel staae ene i mine Indvendinger imod, hvad der i mine Dine indeholder det største Grundlovsbrud, der kan begaaes, fordi det er en Nedbrydning af Grundloven? — Jeg siger, skulde jeg alligevel staae ene dermed som den, der neppe kan tælle til Fem, saa maa jeg sige, saa vilde det danske Folkething og Danmarks Folk være langt mere at beklage end jeg. Jeg har gjort den Indvending, og jeg gjentager denne Indvending imod disse Ord, der ere hængte til § 2, at de nedbryde hele Danmarks Riges Grundlov, og jeg skulde mene, at denne Indvending baade er saa stærk og saa grundig, at Folkethinget dog umuligt kan lade denne Sag gaae over til 3die Behandling, uden nøie at lade